

Николай КОВАЧЕВ (Велико Търново)

ЛИЛЯНА БОРИСОВА МИНЕВА-КОВАЧЕВА (РУСЕ)

(23. 08. 1933 – 22. 09. 1994)

Ономастка за района на Русе, потомка на рода Бундови, отбелязан още в края на XVII в. в с. Галичник, Дебърско (Македония); в началото на XX в. приели името Миневи. Дядо им Георги, свещеник, завършва втори випуск на рисувалното училище, член на ВМРО. Баща ѝ Борис Минев е ставрофорен иконом, завършва Софийския богословски факултет, специализирал в Берн, Швейцария, развива широка обществена дейност в Червен кръст и Дружество за закрила на децата. Майка ѝ произхожда от стар търговски и оръжеен род Вълкови в Русе, завършва русенската Девическа гимназия.

Лиляна е родена на 23 август 1933 г. в Русе, където завършва средното си образование. Работи 3 години в местната захарна фабрика и завършва българска и руска филология в Софийския университет с отличие през 1958 г. Съпругът ѝ Петър Борисов Ковачев е инженер в Института по корабостроене, клон Русе, от когото има две деца.

След завършване на висшето си образование Борисова учителствува в гр. Кубрат и Русе (1958 – 1988). За много добри учебно-възпитателни постижения е удостоена със званието "старши учител", получава I клас квалификация, наградена е с орден "Кирил и Методий" – II степен. Изнася многобройни доклади и открити уроци пред колегите си на методически и педагогически конференции и сборки. 1967/68 г. преподава българска и детска литература в 45 дневни курсове за библиотекарѝ, организирани от Русенската окръжна библиотека. Под нейно ръководство през 1980 г. се създава музей на Техникума по речно корабостроене и корабоплаване. Минева-Ковачева не стои далеч от художествената самодейност и работата на читалище "Ангел Кънчев" – води Клуб за естетическо възпитание (1976/88), член е на Управителния читалищен съвет (1970/91). За тази си дейност е удостоена с грамота и значка на Комитета по културата (1976).

Това не ѝ пречи да отделя време и за научноизследователска дейност в областта на регионалната ономастика на Русе и Русенско. Още като студентка започва занимания в Кръжока по ономастика на акад. Вл. Георгиев и проф. Ив. Дуриданов. Под тяхно напътствие в продължение на три години (1955 – 1957) събира чрез обхождане местните названия в 38-те села на Русенска околия. Завършената монография *Топонимията на Русенско* през 1962 г. защитава на обсъждане в ИБЕ при БАН и бива приета за публикуване, но и досега остава неотпечатана. През 1969 г. съвместно с Николай К о в а ч е в биват обработени имената на селищата: *Названия на селищата в Русенско* – БАН (Изв. на ИБЕ, XVIII, 1069, 217–242), съдържаща историята и етимологията на Сели: *Бабова, Бесарабдово, Борисово, Божичен, Бъзън, Ветово, Гагаля, Голямо Враново, Долапите, Долно Абланово, Иваново, Костанденец, Кошов, Красен, Липник, Малко Враново, Мартен, Мечка, Николово, Нисово, Ново село, Образцов чифлик, Пиргово, Писанец, Просена, Русе, Ряхово, Сандрово, Сваленик, Семерджиево, Сливо поле, Средна кула, Табачка, Тръстеник, Хотаница, Церовец, Червен, Червена вода, Щръклево, Юделник, Ястребец.*

Напоследък Минева-Ковачева се занимаваше със събиране на материали за лични имена на ученици; по бележници за 1958 – 1988 г. са извлечени 5 367 ЛИ на родени след 1942 г. По Азбучника на ЛИ от Русенски район на служба ЕСГРАОН с над 250 000 носители, изнася доклад от наблюденията си на Втора кръгла маса във Велико Търново през юни 1990 г. (– В: *С ъ с т о я н и е* и проблеми на бълг. ономастика. Т. 2. В. Търново, 1994, 79–90) – *Произход, развой и разпространение на ЛИ в Русенско*. Наблюденията са върху масив от 335 557 носители (Азбучник през декември 1986 г.). Регионалните резултати в Русенско са съпоставени с тези на страната, според данни в научноизследователски Център по българска ономастика, ВТУ.

Минева-Ковачева взема участие и в Първа национална конференция по ономастика във Велико Търново през октомври 1991 г., където се изказва *За необходимостта от съставяне на Български топонимичен речник и атлас* (– В: *С ъ с т о я н и е* и проблеми на бълг. ономастика. Т. 2. В. Търново, 1994, 197–201).

Наблюденията и разработките ѝ върху антропонимичния ѝ материал останаха недовършени поради неочакваната ѝ смърт на 22 септември 1994 г. Тя обаче има своето място в съвременната българска ономастика с монографията и проучването на топонимията в Русенски регион, част от цялостното проучване на топонимията в страната.